

Vaig cap a la feina i m'aturo per mirar un colom i una rata que es barallen sobre la neu, quan un malparit va i prova de robar-me! Naturalment hi ha una pistola pel mig. Em ve pel darrere i me l'enganxa al clatell. És freda, i de fet dóna una mica de gustet, com si hagués encertat un punt d'acupressió.

–Calma, doctor –em diu. I això, si més no, ho fa més entenedor. Encara que siguin les cinc del matí, no sóc la mena de tio que invita a ser robat. Faig tota la pinta d'una escultura de l'illa de Pasqua d'un estibador. Però el malparit em pot veure els pantalons blaus d'hospital per sota l'abric, i els esclops de plàstic verd amb forats, i per tant es pensa que porto medicaments i diners a sobre. I potser que he fet algun jurament per no fotre-li un cop de peu al cul per haver-me volgut robar.

Amb prou feines tinc prou medicació i diners per arribar al final del dia. I l'únic jurament que he fet, que jo recordi, és en primer lloc no causar cap mal. Em sembla que ja hem passat aquest punt.

–D'acord –contesto, alçant les mans.

La rata i el colom s'escapen. Són uns cagats.

Em giro, cosa que em treu la pistola del crani i em deixa amb la mà dreta aixecada sobre el braç del malparit. Li dono la volta al colze i l'hi alço de cop, causant així que els lligaments li saltin com taps de xampany.

Aturem-nos un moment per admirar la joia anomenada colze.

Els dos ossos de l'avantbraç, el cúbit i el radi, es mouen independentment l'un de l'altre, i també giren. Això es veu només

girant el palmell cap amunt, quan el cúbit i el radi són paral·lels, després cap avall, quan es creuen formant una «X».* Per tant, necessiten un sistema d'ancoratge complicat al colze, amb els lligaments que emboliquin els diferents extrems dels ossos formant cintes bobinables o inbobinables que semblen la cinta adhesiva al mànec d'una raqueta de tennis. És una llàstima haver d'esqueixar aquests lligaments.

Però el malparit i jo tenim un problema pitjor ara mateix. Per exemple, que mentre la meva mà dreta li fotia el colze, la meva esquerra, havent-se posicionat al costat de la meva orella dreta, li ha quedat a tocar del coll com si fos la fulla d'un ganivet. Si el pico, aixafarà els fràgils anells que mantenen oberta la tràquea per poder agafar aire. Si ho provés, l'esòfag se li tancaria com un anus, i li restarien per a l'hora fatal potser menys de sis minuts. Encara que em carregui el bolígraf Propulsatil amb la tràqueo.

O sigui, pregant i suplicant, forço la trajectòria de la mà cap amunt. Passat el punt en què apunta la barbata, o fins i tot la boca –cosa ben desagradable, per cert– fins al punt en què apunta el nas.

I aquest s'enfonsa com argila molla. Argila molla plena de branquillons. El malparit cau rodó, inconscient.

M'asseguro d'estar ben tranquil –ho estic, només estic emprenyat– abans d'agenollar-me al seu costat. En aquest tipus de feina, com qualsevol feina, probablement, la planificació i la serenitat valen molt més que la velocitat.

* I això es pot comparar amb la cama, on tenim el vestigi de la mateixa estructura. Els dos ossos de la cama, la tibia i el peroné, estan fixats al mateix lloc. L'exterior, el peroné, ni tan sols aguanta pes. De fet, pots extreure'l gairebé tot, per utilitzar-lo com a empelt o el que sigui, i mentre no et carreguis el turmell o el genoll, no afectarà en absolut la capacitat de caminar del pacient.

No és que aquesta situació en particular demani massa planificació o serenitat.

Poso el malparit de costat per tal que no s'asfixii, i li plego el braç que no està trencat per posar-l'hi sota el cap i així la cara no la tindrà en contacte amb la vorera gelada. Després m'asseguro que encara respira. Respira, de fet amb una alegre *joie de vivre*. I el pols als turmells i als canells també el té raonablement fort.

De manera que, com sempre en aquestes situacions, m'imagino demanant a Sa Excel·lència –el professor Marmoset– si ja puc marxar.

I com sempre també en aquestes situacions, m'imagino el professor Marmoset dient que *No*, i que *què faries si fos el teu germà?*

Sospiro. No tinc cap germà. Però ja sé on vol anar a parar.

Poso el genoll sobre el colze fotut del tio i separo els ossos tant com els tendons semblen cedir, després deixo que s'ajuntin a poc a poc fins a arribar a la posició de menys resistència. Això fa que el malparit es queixi del mal mentre dorm, però tant és: li farien exactament el mateix a urgències, només que llavors ja estaria despert.

El grapejo per trobar-li un mòbil. No tinc aquesta sort, és clar, i no penso fer servir el meu. Si tingués un germà, voldria ell que la poli em vingués a buscar les pessigolles?

De manera que recullo el malparit i me'l penjo sobre l'espatlla. És lleuger i pudent, com una tovallola xopa d'orina.

I abans de posar-me dret, li agafo la pistola.

La pistola és una veritable merda. Dues peces de metall comprimit –ni tan sols relleu, té– i un cilindre lleugerament descentrat. Sembla ben bé una eina que s'hagués estrenat com a pistola de sortida en una competició d'atletisme. Per un moment no em semblen tan malament els 350 milions de pistoles que hi

ha als Estats Units. Aleshores veig les puntes brillants de llautó de les bales i penso en el poc que costa matar algú.

L'hauria de llençar. Doblegar-ne el canó i deixar-la caure a la claveguera.

Però el que faig és ficar-la a la butxaca del darrere dels meus pantalons hospitalaris.

Deixar vells costums costa molt.

A l'ascensor, pujant a Medicina Interna, hi ha una representant de laboratori rossa i baixeta amb un vestit de nit negra, i una bossa sobre rodes. És plana de pit, i l'arc de l'esquena li ressalta el cul, o sigui, té forma de fesol prim i sexi. Té vint-i-sis anys* després d'un pèl massa d'exposició solar, i el seu nas és del tipus que sembla haver passat pel bisturí, però no. Piques, no t'enredo pas. Les seves dents són la cosa més neta de tot l'hospital.

–Hola –parla com si fos d'Oklahoma–. Ens coneixem?

–Encara no –li dic. I penso: *perquè ets nova a la feina, altrament no tindries aquest horari de merda.*

–Ets auxiliar? –pregunta.

–Sóc resident de Medicina Interna.

Un resident fa un any només que ha acabat els estudis de medicina, normalment uns sis anys més jove que jo. A qui auxilia un auxiliar? Potser és algú que treballa en un manicomi, si és que encara n'hi ha.

* Els metges sempre saben quina edat tens. Ho fem servir per saber si ens estàs mentint. Hi ha diverses fórmules, per exemple comparar els plec del coll amb les venes dels palmells i coses així; però no són gaire necessàries. Si veus unes trenta persones al dia i els preguntes quina edat tenen, tu també té'n sortiries molt bé.

–Renoï –diu la representant de laboratori–. Ets prou bufó per ser metge.

Si amb «bufó» vol dir brutal i amb cara d'imbècil, que segons la meva experiència, la majoria de dones és el que volen dir, té tota la raó. La samarreta em va tan estreta que se'm poden veure els tatuatges de les espatlles. La vara amb les serps a l'esquerra, l'estrella de David a la dreta.*

–Ets d'Oklahoma? –li pregunto.

–Doncs, sí.

–Tens vint-i-dos anys?

–Què més voldria. En tinc vint-i-quatre.

–T'has tret dos anys del damunt.

–Sí, però, tio, de què vas?

–Anem bé de moment. Com et dius?

–Staaaaacey –respon, acostant-se'm amb les mans a l'esquena.

Hauria de dir aquí que es pot demostrar que anar curt de son de forma crònica és tan semblant a anar borratxo que als hospitals sovint et sembla que estàs en una festa de feina de Nadal multitudinària i interminable. Llevat que en una festa de Nadal l'imbècil que tens al costat no està a punt de fer filets del teu pàncrees amb una cosa anomenada «bisturí calent». Potser també hauria de dir que les representants de laboratoris, de les quals n'hi ha una per cada set metges als Estats Units, cobren per coquetejar. O fins i tot per follar-te, no m'ha quedat mai gaire clar això.

–Per a quina empresa treballes? –pregunto.

* El tatuatge que porto a l'espatlla esquerra –vara alada amb dues serps– resulta que és el símbol d'Hermes, i per tant del comerç. El símbol d'Asclepi, i per tant de la medicina, és una vara sense ales i una sola serp. I jo què en sabia?

–Martin-Whiting Aldomed –diu.

–Tens Moxfane?

Moxfane és el medicament que donen als pilots bombarders que s'han d'enlairar a Michigan, bombardejar l'Iraq, i tornar a Michigan sense parar. Te'l pots empassar o fer-lo servir per fer funcionar el motor.

–Doncs sí que en tinc. Però què em donaràs a canvi?

–Què vols? –li dic.

La tinc ben bé a sota.

–Que què vull? Si començo a pensar-hi, em posaré a plorar. No em diguis que ho vols veure.

–És millor que anar a treballar.

Em dóna un cop juganer i s'inclina per obrir la cremallera de la seva bossa. Si porta roba interior, no és de cap tecnologia que em sigui familiar.

–Doncs –comença–, coses com una carrera. O no haver de compartir pis amb tres persones. O no tenir uns pares que pensin que m'hauria d'haver quedat a Oklahoma. No sé si em pots ajudar amb això.

Es posa dreta amb un paquet de mostra de Moxfane i un parell de Dermagels, els guants de goma de Martin-Whiting Aldomed de divuit dòlars. Diu:

–Mentrestant, ja m'accontentaré amb un parell de guants nous.

–Ja els he provats –li comento.

–Has provat mai de fer un petó a algú a través dels guants?

–No.

–Jo tampoc. I me'n moro de ganes.

Amb un cop de maluc para l'ascensor.

–Ho sento –diu. Mossega la vora d'un dels guants per obrir-lo d'una estirada, i jo me'n ric. És aquella sensació quan no

saps si et volen prostituir o si realment estàs en presència d'un ésser humà.

M'encanta aquesta sensació.

—La planta és un fotut malson —m'etziba l'Akfal, l'altre resident del meu servei, quan finalment aparec per rellevar-lo. El que «hola» és per als civils, «la planta és un fotut malson» és per als residents.

L'Akfal és un egipci amb targeta J. Els que tenen targeta J són llicenciats de facultats de medicina estrangeres que es poden trobar amb el permís de treball rescindit si no fan contents els directors de la seva residència. Una altra bona paraula per a ells seria «esclaus». Em dóna la llista dels pacients actuals, ell també en té una, però la seva està tota escrita i rebregada, i em posa al dia de tot. Bla, bla, habitació 809 sud. Bla, bla, infecció de colostomia. Bla, dona de trenta-set anys té hora per a tractament regular de quimioteràpia. Bla bla bla bla bla. És impossible seguir-lo, encara que vulguis.

Em recolzo tranquil·lament al taulell del control d'infermeria, i això em recorda que encara porto la pistola a la butxaca interior dels pantalons d'uniforme.*

Cal que l'amagui en algun lloc, però els vestidors són quatre pisos més avall. Potser la podria amagar darrere d'alguns llibres de text a la sala d'infermeria. O sota el llit de la sala de guàrdia. Tant és, mentre m'hi fixi prou per recordar després on l'he posada.

Finalment l'Akfal deixa de parlar.

* Els uniformes són reversibles, amb butxaques als dos costats, si de cas has de portar anestèsia o el que sigui i estàs massa cansat per posar-te els pantalons correctament.

–Ho has entès? –em pregunta.

–Sí –li contesto–. Vés a casa i descansa una mica.

–Gràcies –diu l’Akfal.

L’Akfal ni se n’anirà a casa ni descansarà una mica. L’Akfal se n’anirà a tramitar paperassa d’assegurances per al nostre director de residència, el Dr. Nordenskirk, pel cap baix unes quatre hores més.

El que passa és que el «Vés a casa i descansa una mica» és l’«adéu» dels residents.

Fer la ronda dels pacients a dos quarts de sis del matí normalment significa que un grapat de gent et digui que estaria molt millor si aquests fills de puta no et despertessin cada quatre hores per preguntar-te com et trobes. Altra gent s’està de fer aquests comentaris, i et dóna la llauna perquè hi ha algú que no para de fotre-li l’mp3 o la medicació o qualsevol altra cosa. Sigui com sigui, passes revista al pacient, fixant-te sobretot en malalties «iatrogèniques» (causades pel metge) i «nosocomials» (causades per l’hospital), que juntes són la vuitena causa principal de mort als Estats Units. Després toques el dos.

L’altra cosa que de vegades passa quan fas la ronda de primera hora dels pacients és que no n’hi ha cap que es queixi.

I això no és mai un bon senyal.

La cinquena o sisena habitació on entro és la d’en Duke Mosby, sens dubte el pacient que actualment odio menys. És un negre de noranta anys que hi és per complicacions de la diabetis, i

ara per la gangrena dels dos peus. Va ser un dels deu americans negres que van servir a l'Exèrcit Especial durant la Segona Guerra Mundial, i que el 1944 es va escapar de Colditz. Fa dues setmanes es va escapar d'aquesta mateixa habitació del Manhattan Catholic Hospital. Amb calçotets. Al gener. D'aquí ve la gangrena. La diabetis et fot la circulació encara que portis sabates, per dir alguna cosa. Per sort, era el torn de l'Akfal en aquell moment.

–Què passa, doctor? –em demana.

–No gaire cosa, senyor –li responc.

–No em diguis senyor. Treballo per viure –em diu. Sempre ho diu. És una mena d'acudit de l'exèrcit, volent dir que de galons no n'havia portat ni un.

–Només explica'm quines novetats hi ha, doctor.

I no parla de la seva salut, que poques vegades l'interessa, o sigui, m'invento alguna cosa sobre el govern. Mai no sabrà la veritat.

Mentre començo a embenar-li els peus pudents, li dic:

–I aquest matí, de camí a la feina, he vist una rata que es barallava amb un colom.

–Ah, sí? I qui ha guanyat?

–La rata –li dic–. I per molt.

–Qui ho hauria dit mai que una rata es pogués carregar un colom.

I jo li replico:

–El que és estrany és que el colom mai no es donava per vençut. Tenia les plomes ben estufades i estava tot cobert de sang. Cada vegada que atacava, la rata feia un sol mos i se'l llençava a l'esquena. Au, vinga mamífers, endavant, oi?, cal dir que era bastant esgarrifós –li poso l'estetoscopi al pit.

La veu d'en Mosby ressona a través dels auriculars:

–Aquesta rata en deu haver fet una de ben grossa al colom, per fer que insistís d'aquesta manera.

–Sens dubte –li dic. Li premo l’abdomen en totes direccions, intentant provocar el dolor. En Mosby no sembla pas adonar-se’n.

–Ha vist alguna de les infermeres, aquest matí? –li pregunto.

–I tant. No han parat d’entrar i sortir.

–Alguna de les que porten faldilletes blanques, i barrets?

–Moltes vegades.

Ah! Si veus una dona vestida així no és una infermera, es tracta d’un *strip-o-gram*. Palpo les glàndules al coll d’en Mosby.

–Tinc un acudit per a vostè, doctor –afirma en Mosby.

–Ah sí? Quin?

–Un metge diu a un paio: «Tinc dues males notícies per a vostè. La primera és que té càncer». L’home diu: «Déu meu! Quina és la segona?». El metge diu: «Que té Alzheimer». L’home diu: «Doncs, quina sort que no tinc càncer!».

Ric.

Com sempre quan m’explica aquest acudit.

Al llit al costat de la porta de l’habitació d’en Mosby –el llit que en Mosby tenia fins que el cap de la planta va decidir que hi hauria menys possibilitats que s’escapés si s’estava un parell de metres més enllà de la porta– hi ha un paio blanc i gros que no conec amb una barba rossa curta i els cabells llargs al clatell. D’uns quaranta-cinc anys. Estirat de costat amb el llum encès, despert. Quan abans he mirat l’ordinador, la seva «queixa principal» –l’entrada que representa una cita literal del pacient, amb la qual queda com un imbècil, només deia «mal al cul».

–Tens mal al cul? –li dic.

–Sí –carrisqueja les dents–. I ara també em fa mal l’espatlla.

–Comencem pel cul. Quan va començar?

–Ja ho he explicat això. És a l’historial.

Molt probablement. A l’historial en *paper*. Però com que l’historial en paper és el que el pacient pot demanar, i pel qual un jutge pot fer-te una citació, no hi ha gaire incentiu per fer-lo llegible. El d’en Culhom sembla un dibuix infantil d’unes quantes ones.

Pel que fa a l’historial de *l’ordinador* –que és confidencial, i contindria tota informació que qualsevol persona volgués donar-me– l’única cosa escrita a més de «QP: mal al cul», és «Sonat? Ciàtica?». I encara no sé si «pardal» vol dir ‘penis’ o ‘curt de gambals’.

–Ja ho sé –li dic–. Però de vegades va bé tornar-ho a explicar. –No s’ho creu, però què hi pot fer?

–El cul em va començar a fer mal –comença, tot ofès–. I cada cop més, fa unes dues setmanes. Finalment vaig anar a urgències.

–Vas venir a urgències perquè et feia mal el cul? Et devia fer molt de mal.

–Em fot un mal de collons.

–Fins i tot ara? –Em miro la intravenosa amb el calmant. Amb tant de Dilaudid, hauria de poder pelar-se la mà amb un pelador de pastanagues.

–Fins i tot ara. I no, no sóc cap mena de drogoaddicte. I ara també em fot mal el collons d’espatlla.

–On?

Indica un punt al mig de la clavícula. Jo d’això no en diria l’espatlla, però què vols.

Res que sigui visible.

–Fa mal? –dic, i poso suaument el dit en aquest punt. El paio fa un crit.

–Qui hi ha? –en Duke Mosby demana des de l’altre llit.

Obro la cortina perquè en Mosby em vegi.

–Només jo, senyor.

–No em tractis de senyor –em diu. Deixo anar la cortina perquè es tanqui.

Miro el full de funcions vitals d'en Culhom. Temp. 37°C, tensió arterial 120/80, freqüència respiratòria 18, pols 60. Tot absolutament normal. I tot igual que en l'historial d'en Mosby i en els fulls de funcions vitals de tots els pacients que he vist aquest matí a la planta. Toco el front d'en Culhom com si fos la seva mare. Està bullint.

Merda.

–Et demanaré uns escàners –li explico–. Has vist alguna infermera recentment?

–Des d'ahir a la nit, no.

–Merda –dic en veu alta.

I ja es veia venir, una dona cinc portes més avall està ben morta, amb una mirada d'horror espantós a la cara, i un full de funcions vitals que diu «Temp. 37°C, tensió arterial 120/80, freqüència respiratòria 18, pols 60». Tot i que té la sang tan sedimentada al fons del cos que sembla que hagi estat estirada sobre un bassiol de mig pam de tinta blava. Per tranquil·litzar-me, vaig a barallar-me amb les dues infermeres de torn. L'una és una jamaicana obesa que està enfeïnada omplint xecs. L'altra és una bruixa irlandesa que navega per Internet. Les conec i m'agraden totes dues –la jamaicana perquè a vegades porta menjar, i la irlandesa perquè té una barba sencera que s'afaita en forma de pera. Si hi ha una putada al món més grossa que aquesta, no sé quina és.

–No és el nostre problema –intervé la irlandesa, quan m'he quedat sense res més a dir–. I no s'hi pot fer res. Teníem la banda de cabrones letones al torn de nit. Probablement ara ja s'estan venent el mòbil de la senyora.

–Despatxeu-les –els dic.

Les dues infermeres es posen a riure.

—Anem una mica curts de personal d’infermeria —afirma la jamaicana—. No sé si t’hi has fixat.

És clar que m’hi he fixat. Sembla que ja hem fet servir totes les infermeres del Carib, de les Filipines, i del sud-est asiàtic, i ara ja estem a punt de fer-ho amb les de l’Europa de l’est. Quan el culte de blancs supremacistes fundat per la germana de Nietzsche al Paraguai reemergeixi de la jungla, com a mínim els seus membres podran trobar feina.

—No penso emplenar el certificat —els dic.

—Collonut. I el pakistanès que es foti, oi? —replica la irlandesa. Té la cara extraordinàriament a prop de la pantalla de l’ordinador.

—L’Akfal és egipci —faig notar—. I no, no ho deixo per a ell. Ho deixo per a les cabrones de les letones. Stat.*

La jamaicana fa tristament que no amb el cap.

—No farà que torni la senyora —diu—, si els demanes que facin el certificat, faran veure que no saben que ja s’ha mort.

—Tant me fot.

—Párnela? —pregunta la jamaicana.

—Jo tampoc —respon la irlandesa—. Bandarra —afegeix, quasi a mitja veu.

Ja es pot veure per la reacció de la jamaicana que ja sap que la irlandesa parla de mi, i no d’ella.

—Digue’ls que ho facin i prou —els crido quan me’n vaig.

Ja em sento millor.

Però fins i tot després d’això he de fer un descans. El Moxfane que he mastegat fa una mitja hora, juntament amb una mica de Dexe-

* Stat és una abreviació, tot i que no escurça gaire, de *statim*.

drine que he trobat en un sobre dins de la bata i que m'he menjat per si de cas el Moxfane trigués massa a fer efecte, em dificulta la concentració. Estic arribant al màxim massa de pressa.

M'encanta el Dexedrine. Té forma d'escut, amb una línia vertical que el parteix pel mig, cosa que li dóna aspecte de vulva.* Però fins i tot, tot sol, el Dexedrine a vegades pot fer que tot sembli que rellisqui i no et deixa fixar la vista, ni tan sols mirar. Si a més has pres Moxfane, tot es difumina.

Me'n vaig, doncs, a la sala de guàrdia dels residents per veure si em passa l'efecte, i potser prendré unes benzodiazepines que tinc amagades al capçal del llit.

Però a l'instant que obro la porta, ja sé que hi ha algú allà en la foscor. L'habitació fa pudor com de mal alè i olor corporal.

–Akfal? –dic, però ja sé que no pot ser l'Akfal. L'aroma de l'Akfal me l'enduré a la tomba. Això és pitjor. És pitjor que els peus d'en Duke Mosby.

–No, home –una veu feble surt del racó on hi ha la llitera.

–Doncs, qui collons ets? –grunyo.

–Cirurgia fantasma† –confirma la veu.

–Per què ets a la sala de guàrdia de Medicina Interna?

–És que... és que necessitava un lloc per dormir, tio.

Vol dir «On ningú no em pugui trobar».

Collonut. No solament el paio ens empudega la sala, sinó que a més fa servir l'única llitera disponible, ja que la de dalt està coberta amb tots els números de la revista *Oui* des de 1978 fins al 1986, i per experiència sé que és una puta feina treure'ls.

* De fet, el terme mèdic anglès per al pèl púbic és *escutcheon*, que vol dir 'escut', tot i que en els humans, de forma natural, només el pèl púbic de les dones té forma d'escut. El dels homes té forma de rombe, apuntant cap al melic i cap a l'engonal. És per això que quan les dones es depilen el pèl púbic en forma de rombe, en el subconscient t'estan fent fora.

† Aquesta és una feina de debò, però no prou interessant per parlar-ne.

Considero la possibilitat de deixar-lo quedar, atès que la pestilència de l'habitació l'ha deixada inutilitzable en el futur immediat. Però porto el Moxfane Edge™, i sempre cal pensar en la dissuasió.

–Et dono cinc minuts per fotre el camp –li engego–. Després et llenço directament una ampolla d'orina al cap.

Encenc els llums en marxar.

Em sento bastant més clar, ara, però no prou per parlar amb pacients, de manera que vaig a mirar anàlisis a l'ordinador.

L'Akfal ja n'ha copiat la majoria a les gràfiques. Però hi ha un informe de patologia d'un pacient del Dr. Nordenskirk que té assegurança, de manera que l'Akfal ni l'ha tocat. El Dr. Nordenskirk no deixa que ningú que no sigui blanc o asiàtic tingui res a veure amb pacients amb assegurança.

Dono un cop d'ull a l'informe de la pantalla. Una pila de males notícies per a un home que es diu Nicholas LoBrutto. L'alarma d'un nom italià se'm dispara al cap, però estic ben segur que no n'he sentit a parlar mai, d'aquest paio. I a més, els gàngsters –com la majoria de gent que pot triar– no vénen al Manhattan Catholic. I és per això que em deixen treballar aquí.

La frase clau de l'informe de patologia és «positiu per cèl·lules d'anell sigil·lar». Una cèl·lula d'anell sigil·lar sembla un anell amb un diamant (o un segell, si segelles les cartes amb cera) a sobre, perquè el nucli, que se suposa que ha d'estar al centre, s'ha desplaçat cap a un costat per la pressió de totes les proteïnes que la cèl·lula no pot parar de produir per culpa del càncer. En particular, un càncer d'estómac o bé un càncer que era d'estómac i ara s'ha metastasiat, ja sigui al cervell, o als pulmons.

Tots els càncers d'estómac són una mala passada, però el de cèl·lula d'anell sigil·lar és el pitjor. Així com la majoria de càncers d'estómac només et foraden la paret de l'estómac, de manera que et treuen la meitat de l'estómac i possiblement continues vivint, sense poder cagar sòlid, això sí, el càncer de cèl·lula d'anell sigil·lar s'infiltra a l'estómac per tota la superfície i produeix una condició coneguda amb el nom d'«estómac d'ampolla de couro». S'ha de treure tot l'òrgan. I fins i tot així, quan te'l diagnostiquen normalment ja és massa tard.

L'escàner de l'abdomen de Nicholas LoBrutto no és decisiu per saber si el càncer s'ha estès o no. (Ara, però, té una possibilitat entre 1.200 de contreure una altra forma de càncer gràcies a la radiació de l'escàner. Si és que viu prou temps.) Només una operació ho aclariria del tot.

I mentrestant, a quarts de set del matí, em toca anar-li a dir tot això.

Sr. LoBrutto? Té una trucada a la línia 1. No ha dit qui era. Però semblava la dama de la dalla.

Fins i tot per a mi, és massa d'hora per voler una copa.

En LoBrutto està ingressat al final de l'ala Anadale, la petita sala de luxe de l'hospital. L'ala Anadale vol semblar un hotel. La zona de recepció té un terra imitació de fusta i un torracollons amb esmòquing hi toca el piano. Però si realment fos un hotel, tindries millor atenció sanitària.* L'ala Anadale té unes inferme-

* Et penses que més diners no et poden comprar pitjor atenció sanitària? Oblidat dels vuit mil estudis que demostren que els EUA es gasten el doble per càpita que qualsevol altre país, amb resultats per sota dels trenta-sis primers. Fixat en el Michael Jackson.

res d'allò més enrotllades dels anys seixanta. No vull dir que ho siguin ara. Ho eren en els anys seixanta, quan van començar a treballar al Manhattan Catholic. Ara estan més que res amargades i grillades.

Una d'elles em pregunta cridant on collons vaig quan passo davant del taulell d'altres, però no en faig cas i segueixo cap a la «suite» d'en LoBrutto.

Quan obro la porta he d'admetre que està força bé per ser una habitació d'hospital. Té una paret d'acordió, ara gairebé plegada del tot, que la divideix en un «saló» –on la família pot venir a sopar amb tu al voltant d'una taula octogonal coberta amb un plàstic que sembla molt fàcil de netejar-ne els vòmits– i un «dormitori» amb el llit d'hospital. Tot són finestres que van del terra al sostre i permeten una vista, en aquest moment, del riu Hudson començant a agafar la llum de l'est.

És enlluernador. Són les primeres finestres que veig des que he arribat a la feina. I il·lumina en LoBrutto al llit per darrere, de manera que ell em reconeix abans que jo a ell.

–Hòstia! –diu, intentant d'arrossegar-se cap enrere al llit, però les intravenoses i els cables de monitor li ho impedeixen.

–És en Bearclaw! T'han enviat per matar-me!